

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce

B. T.

zastoupen Mgr. Zbyškem Jarošem, advokátem
se sídlem Pobočná 1395, Praha 4

proti

žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2018, č. j. MV-80456-4/SO-2018,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 16. 5. 2018, č. j. OAM-15882-22/TP-2016, kterým byla dle § 75 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu, neboť cizinec k žádosti předložil padělané anebo pozměněné náležitosti.
2. Prvostupňové správní rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že žalobce podal dne 5. 10. 2016 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. K žádosti byl dle § 70 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců povinen předložit doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů jako podklad k posouzení trestní zachovalosti (§ 174) vydaný státem, jehož je cizinec státním občanem atd. Předně prvostupňový správní orgán upozornil na to, že v rozhodné době došlo na straně žalobce ke změně v pobytové situaci, která jej vymezila z povinnosti doložit sporný doklad. Žalobci totiž bylo v mezidobí uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu. Nicméně prvostupňový správní orgán zdůraznil, že v době podání žádosti o trvalý pobyt žalobce nedisponoval jiným pobytovým oprávněním a zároveň se na něj nevztahovaly zákonem stanovené podmínky, které by jej osvobodily z povinnosti doložení sporného dokladu obdobného výpisu z Rejstříku trestů, tedy k žádosti byl povinen sporný doklad doložit.
3. Prvostupňový správní orgán konstatoval, že žalobce uvedenou povinnost splnil, když k žádosti za účelem prokázání své trestní zachovalosti doložil potvrzení o trestní bezúhonnosti vystavené pod hlavičkou Ministerstva vnitra Ukrajiny, Správy informačního zabezpečení města U. ze dne 5. 8. 2016. Potvrzení bylo dodáno v originále s úředním překladem. Z potvrzení vyplývalo, že žalobce nebyl k uvedenému datu na území Ukrajiny trestně stíhán ani odsouzen; nebylo hlášeno pátrání po jeho osobě ani neexistuje vymazané či zahlazené odsouzení jeho osoby. Tento doklad byl podroben odbornému zkoumání a bylo zjištěno, že se jedná o kompletní padělek.
4. Prvostupňový správní orgán poukázal na skutečnost, že žádost s přílohami byla doručena příslušnému orgánu osobně žalobcem; z čehož dovodil úmysl žalobce předat padělek správnímu orgánu s cílem získat pobytové oprávnění na území České republiky.
5. Ve dnech 26. 4. 2018 a 2. 5. 2018 byly prvostupňovému orgánu doručeny shodné dokumenty s přípisem zmocněnce žalobce, že po nahlédnutí do spisového materiálu zjistil, že předchozí žalobcův zmocněnec předložil padělaný doklad. Zmocněnec žalobce proto do spisu vložil nový doklad obdobný výpisu z Rejstříku trestů vystavený na Ukrajině ze dne 23. 5. 2017, a to jak v originále, tak v úředním překladu. Prvostupňový správní orgán v této souvislosti poukázal na osobní podání žádosti žalobcem s tím, že pokud si pak žalobce ustanovil zmocněnce, který mu měl poskytovat odbornou pomoc v řízení, bylo to žalobcovo právo; nicméně na druhé straně musel být připraven nést následky plynoucí z činnosti zmocněnce. Samo předložení nového dokladu o žalobcově trestní zachovalosti, kterým mají být odstraněny pochybnosti způsobené předchozím dokladem; není způsobilé

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

zahladit skutečnost, že k žádosti byla přiložena jako jeden ze zákonných podkladů padělaná listina, což bylo důvodem pro zamítnutí žádosti.

6. Žalobce nesouhlasil s prvostupňovým správním rozhodnutím, jímž byla jeho žádost zamítnuta, a podal proti němu odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, v němž se žalovaný ztotožnil s právním posouzením věci prvostupňového orgánu. Zopakoval, že žalobce byl povinen k žádosti doložit doklad osvědčující jeho trestní bezúhonnost, neboť mu ke dni podání žádosti bylo 20 let a nevztahovala se na něj žádná ze zákonem stanovených výjimek dle § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Přičemž v řízení není sporu o tom, že žalobce takovýto doklad doložil, ale padělaný; rovněž tak není spornou skutečnost, že se jednalo o podstatný doklad pro rozhodnutí ve věci.
7. Žalovaný posoudil shodně s prvostupňovým správním orgánem námitky žalobce ohledně nemožnosti vyvinut se z jednání zmocněnce; neznalosti veškerých právních požadavků, kterou vypořádal odkazem na zásadu *ignorantia legis non excusat*. Navíc poukázal na to, že žalobce opětovně využil právo nechat se v řízení zastupovat. Pouze nesouhlasil s tvrzením prvostupňového orgánu, který v odůvodnění uvedl, že žalobce předložil padělaný doklad úmyslně. Žalovaný totiž s poukazem na spisový materiál konstatoval, že pro dané tvrzení, v němž nenalezl oporu; tuto námitku však posoudil jako zcela podružnou.
8. Žalovaný se vyjádřil i k výtce nesprávného posouzení přiměřenosti rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Předně žalovaný odkázal na příslušnou judikaturu správních soudů s tím, že není povinností správních orgánů se vždy zabývat přiměřeností rozhodnutí. Poté poukázal na to, že bratr a rodiče žalobce sice na území České republiky pobývají, ale teprve od roku 2016 a pouze na základě víz k strpění pobytu, které se vztahují k jejich žádostem o trvalý pobyt, k nimž však byly opět předloženy padělané doklady. Sám žalobce pobývá na území České republiky teprve dva roky, což nelze považovat za dostatečně dlouhou dobu, z níž bylo lze usuzovat na jeho plnou integritu. Navíc žalovaný poukázal na to, že žalobce je plnoletý státní občan Ukrajiny, která má s Českou republikou zaveden bezvízový styk a nebyl mu stanoven zákaz pobytu na území; žalobce tak může cestovat opětovně přicestovat.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

9. Žalobce v podané žalobě nesouhlasil s výkladem § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Byl přesvědčen, že jej správní orgány vykládají přepjatě formalistickým způsobem, když nepřihlížejí k účelu tohoto zákonného ustanovení a k okolnostem daného případu. Jejich výklad žalobce rovněž označil za ryze jazykový a odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. I. ÚS 563/11. Vysvětlil, že účelem tohoto ustanovení je zabránit vydání povolení k pobytu na základě pozměněných skutečností; jedná se tedy o ochranu proti podvodnému jednání žadatelů. V dané věci padělek neobsahoval pozměněné údaje, nebyl proto důvod, aby se žalobce uchyloval k padělání listin. Padělaná listina byla do spisu doložena bez jeho vědomí. Postup správních orgánů, kterým k zamítavému rozhodnutí stačila pouhá existence padělané listiny, označil za formalistický. Zdůraznil, že žalobce byl a stále je bezúhonný, tudíž doložený doklad byl obsahově bezvadný, pouze nebyla dodržena jeho forma.
10. Vytkl správním orgánům, že se nedostatečně vypořádaly s argumentací žalobce ohledně zajištění padělaného dokumentu třetí osobou (zmocněncem), a to za úplatu. Předchozí žalobcův zmocněnec tímto jednal v rozporu se zájmem žalobce. Žalobce nemohl

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

rozpoznat, že dokument byl padělán, když obsahově byl pravdivý; formou a vzhledem odpovídal originálnímu výpisu z rejstříku; žalobce předpokládal, že byl získán legálně; i správní orgány musely listinu podrobit odborné analýze, aby zjistily, že se jedná o padělek. Žalobce navíc podal na předchozího zmocněnce trestní oznámení v souvislosti s uvedeným jednáním.

11. Dále žalobce nesouhlasil s tím, správní orgány nezohlednily při rozhodování skutečnost, že ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce předložil nový a nepadělaný dokument o své bezúhonnosti. Tedy namítal, že správní orgány měly při rozhodování vycházet ze stavu ke dni vydání rozhodnutí, neměly proto brát v potaz padělaný dokument, který byl bezodkladně žalobcem nahrazen správným dokladem. V opačném postupu správních orgánů žalobce spatřoval neopodstatněnou tvrdost. Odkaz žalovaného na rozhodnutí Městského soudu č. j. 5 A 22/2011 -39, označil jako nepřiléhavý.
12. Namítal i nesprávné posouzení přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a osobního života dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že jeho otec na území České republiky pobývá od roku 2010, trvalý pobyt zde má povolen od roku 2014; jeho matka na území České republiky žije od roku 2015, v roce 2018 jí byl prodloužen dlouhodobý pobyt. Oba rodiče zde pracují.
13. Žalobce vyjádřil „určitou pochybnost“ ohledně úředního záznamu ze dne 21. 6. 2017, vypracovaném oddělením dokladů a specializovaných činností, odboru cizinecké policie, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-230903/ČJ-2017-000021 (dále též „úřední záznam“). Tuto pochybnost spatřoval v tom, že shodný policejní orgán vyhotovil dne 21. 6. 2017, pod č. j. KRPA-230420/ČJ-2017-000021, úřední záznam týkající se žalobcova bratra, v němž bylo uvedeno nesprávné datum narození bratra žalobce; jeho součástí byla nesprávná fotodokumentace, kde byl hodnocen výpis z rejstříku trestů jiné osoby. Žalobce se tak domníval, že pokud policejní orgán nesprávně prozkoumal výpis z rejstříku trestů jeho bratra, mohl se dopustit stejné chyby i v jeho případě. Úřední záznam proto označil za neprůkazný důkaz a nemělo k němu být v řízení přihlíženo.
14. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
15. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odmítla veškeré žalobní námitky a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznila, že v dané věci nelze prominout předložení padělaného dokladu, zároveň se nejedná o vadu odstranitelnou postupem dle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).
16. Tvzení žalobce, že předložený padělaný doklad byl obsahově v pořádku, označil za nepřezkoumatelné. Nově předložený doklad totiž svým obsahem neprokazuje, že v době, kdy byl padělaný doklad předložen, nebyl žalobce na území Ukrajiny trestně stíháný, a tedy bezúhonný. Tento doklad totiž prokazuje beztrestnost jen k novému datu a neuvádí se v něm, že nikdy v minulosti nebyl žalobce stíhán atp.
17. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 – 36, odmítl i námitku nesprávného výkladu § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný. Uvedl, že v dané věci byly žalobcem naplněny zákonem stanovené podmínky pro zamítnutí žádosti, tudíž správní orgány neměly v rámci rozhodování žádný prostor pro správní úvahu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

18. K námitce žalobce, že se správní orgány řádně nevypořádaly se zásahem žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, konstatoval, že v případě žádosti o trvalé pobyty podané dle hlavy IV zákona o pobytu cizinců jsou důvody pro jejich zamítnutí obsaženy v § 75 zákona o pobytu cizinců. Předmětné zákonné ustanovení pak taxativně stanoví v odstavci 2 důvody pro zamítnutí žádosti, u nichž jsou správní orgány povinny se zabývat přiměřeností svých rozhodnutí. Ale v dané věci došlo k zamítnutí žádosti podle odstavce 1 citovaného zákonného ustanovení, kdy již není stanovena zákonná povinnost zabývat se zásahem správního rozhodnutí do osobního a rodinného života žadatelů (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30). Navíc žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by vyplývaly důvodné předpoklady, že neudělením trvalého pobytu žalobci dojde k zásahu do jeho rodinného či osobního života.
19. Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítl.
20. Žalobce v replice zopakoval, že byl předchozím zmocněncem uveden v omyl, když nevěděl, že předkládá padělaný dokument; takovéto jednání však nelze klást žalobci k tíži. Soudu doložil listiny, a to trestní oznámení proti neznámému pachateli, které podal jak žalobce, tak bratr žalobce na neznámého pachatele; dále předložil úřední záznamy o podaném vysvětlení žalobce, jeho bratra a jejich otce v trestním řízení zahájeném na základě uvedených trestních oznámení.

III.

.Posouzení žaloby

21. V souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“) soud rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání, neboť právní zástupce žalobce a žalovaný s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání výslovně souhlasili.
22. Soud neopomněl, že žalobce k replice přiložil listiny, které nejsou součástí spisového materiálu správních orgánů, a to trestní oznámení proti neznámému pachateli, které podal jak žalobce, tak bratr žalobce na neznámého pachatele ze dne 22. 10. 2018; úřední záznamy ze dne 21. 11. 2018 o podaném vysvětlení žalobce, jeho bratra a jejich otce v trestním řízení zahájeném na základě uvedených trestních oznámení. Soud postupoval dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 – 48, kde soud pro případ, kdy účastníci souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání, soud nemá automaticky, i když účastníci navrhnou provedení důkazů v podáních, dovozovat jejich vůli ke konání ústního jednání, ale pokud soud nehodlá vyhovět návrhům účastníka na provedení důkazů pak: „ ... v rozhodnutí meritorním je povinen vysvětlit a odůvodnit, proč důkazním návrhům nevyhověl. Zjistí-li soud při přezkumu správního rozhodnutí, že skutkový stav byl správním orgánem správně a úplně zjištěn a po právní stránce správně posouzen, a to po bezvadném řízení, dojde zpravidla k závěru, že žaloba není důvodná“. V nyní posuzovaném případě žalobce navrhl provedení důkazů listinami, jež byly všechny vypracovány až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí; přičemž soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí podle skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (viz bod 23. tohoto rozsudku). Navíc má být listinami prokázáno tvrzení žalobce o jeho dobré víře, že první, do spisu doložený dokument o trestní bezúhonnosti, nebyl padělkem. Jak uvedeno níže v rámci právního posouzení věci, tato skutečnost není pro meritorní rozhodnutí ve věci podstatná.

23. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
24. Žaloba není důvodná.
25. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
26. Podle § 70 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017: *„[c]izinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů jako podklad k posouzení trestní záchovalosti (§ 174) vydaný státem, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž má trvalé bydliště, jakož i státy, v nichž cizinec v posledních 3 letech pobýval nepřetržitě po dobu delší než 6 měsíců, nebo čestné prohlášení v případě, že tento stát takový doklad nevydává; tato povinnost se nevztahuje na cizince mladšího 15 let a na cizince staršího 15 let, jemuž bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, jemuž byla udělena doplňková ochrana podle zvláštního právního předpisu, nebo který žádá o povolení k trvalému pobytu podle § 67; cizinec, který žádá o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1, nebo, jde-li o cizince podle § 87, který žádá o povolení k trvalému pobytu po dosažení věku 18 let z důvodů podle § 66 odst. 1 písm. a), je povinen předložit doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů, je-li o to požádán“.*
27. Podle § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění rozhodném: *„[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec k žádosti předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo náležitosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti“.*
28. V dané věci je mezi účastníky nesporný skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, a to že zákonem stanovená povinná příloha k žádosti - doklad o trestní bezúhonnosti předložený žalobcem byl padělek.
29. Předně soud upozorňuje, že z úřední činnosti zjistil, že Městský soud v Praze již pod sp. zn. 6 A 154/2018, rozhodoval o žalobě bratra žalobce proti rozhodnutí žalované, která rovněž zamítla bratrovu žádost o trvalý pobyt pro předložení padělaného dokladu o trestní bezúhonnosti. Přičemž o kasační stížnosti žalovaného ve věci rozhodoval i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 8. 2019, č. j. 9 Azs 128/2019 – 40, v němž se mimo jiné podrobně vyjádřil k námitce bratra žalobce ohledně tvrzených pochybností o zjištěném skutkovém stavu s ohledem na nedostatky úředního záznamu dne 21. 6. 2017, č. j. KRPA-230420/ČJ-2017-000021; tato námitka je přitom naprosto shodně koncipovaná i v dané věci, neboť žalobce se prostřednictvím poukazu na nedostatky v úředním záznamu bratra snaží zpochybnit i úřední záznam týkající se jeho osoby; Nejvyšší správní soud se ke shora uvedené námitce vyjádřil následujícím způsobem: *„[v] souvislosti s žalobní námitkou, podle níž i přes předložení padělaného dokladu neměla být žádost zamítnuta, jelikož (vedle jiného) správní orgány odhlédly od účelu § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jímž je ochrana před podvodným jednáním, doklad byl předložen předchozí zástupkyní, již byl uveden v omyl, a následně doložil nový (originální) doklad prokazující jeho bezúhonnost, žalobce uvedl: „Žalobce tedy správním orgánům předložil doklad, v němž údaje podstatné pro posouzení žádosti odpovídaly skutečnosti, pouze nedodržel řádnou formu daného dokumentu“ (podtrženo v žalobě – pozn. NSS); „... není zřejmé, z jakého důvodu by člověk úmyslně vytvářel padělek o*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

skutečnostech, které nejsou pozměněny. Takové jednání nedává smysl. U žalobce k takovému jednání došlo zcela bez jeho vědomí, kdy v opačném případě by svou žádost takto nesmyslným způsobem neohrozil“; „daný padělek neuváděl žádné pozměněné skutečnosti (žalobce byl a stále je bezúhonný)“ (viz část IV, bod 1 žaloby); „padělaný výpis z rejstříku trestů byl pro žalobce zajištěn třetí osobou“ (viz část IV, bod 2 žaloby); „dochází k neopodstatněné tvrdosti zákona ve smyslu, že v okamžiku, kdy předložil padělaný výpis z rejstříku trestů, který však neobsahoval pozměněné skutečnosti, žalobce již neměl jakoukoli možnost učinit nápravu“ (viz část IV, bod 3 žaloby); „v případě žalobce byl padělaný výpis z rejstříku trestů dokladem o (existujícím stavu) jeho trestní bezúhonnosti“ (viz část IV, bod 4 žaloby). Z uvedených citací je zřejmé, že žalobce skutečnost, že jím předložený doklad byl padělek, nejen nezpochybnil, nýbrž ji výslovně uznal. V této situaci žalobní námitka spočívající v tom, že pro vadu úředního záznamu nemá skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svého rozhodnutí, oporu ve spisech, postrádá smysl. Žalobce totiž správním orgánům vytýká formální pochybení při zjištění skutkového stavu, avšak současně zjištěný skutkový stav činí nesporným. Jestliže je skutkový stav mezi účastníky nesporný, nemá soud důvod přezkoumávat, zda správní orgán při zjišťování skutkového stavu nebo v rámci utváření skutkových závěrů pochybil či nikoli, jelikož nesporné skutečnosti není v takovémto případě třeba dokazovat. Žalobce rozsah soudního přezkumu vymezil i tím, že skutkový stav považuje za nesporný, z čehož soud při přezkumu žalobních bodů vychází. Správní rozhodnutí proto nemůže zrušit z důvodu, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Tato vada nebrání soudu v posouzení uplatněných žalobních bodů, a to bez ohledu na to, je-li namítána (přiměřeně srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Případná námitka takovéto vady stojí fakticky vně rozsahu soudního přezkumu, který sám žalobce vymezil a jímž je soud vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Zároveň lze takovouto námitku považovat za účelovou, jelikož jí žalobce ze svého pohledu nemůže dosáhnout ničeho jiného než oddálení vydání obsahově shodného správního rozhodnutí.“

30. Výše uvedené závěry lze bezesporu vztáhnout i na daný případ, neboť se jedná o skutkově zcela shodnou situaci. Tudíž námitku žalobce, již měl v úmyslu zpochybnit úřední záznam ze dne 21. 6. 2017 poukazem na bratrův vadný úřední záznam, soud shledává nedůvodnou. Navíc za situace, kdy žalobce nevyjádřil žádné konkrétní pochybnosti ve vztahu k úřednímu záznamu, jenž se týká jeho osoby a je podkladem pro rozhodnutí v této věci, se soudu jeví uvedená námitka ryze účelovou. Taktéž námitka žalobce spočívající v jeho přesvědčení, že padělaný dokument neměl být brán správními orgány v potaz, když v průběhu řízení byl předložen nový a již nepadělaný doklad o jeho trestní bezúhonnosti, soud shledává nedůvodnou, jelikož skutkový stav má soud v dané věci za dostatečně zjištěný, neboť podstatnou skutečností bylo právě jen prvotní předložení padělané listiny o trestní bezúhonnosti k žádosti o trvalý pobyt (viz bod 28. tohoto rozsudku).
31. Zásadní žalobní námitkou žalobce v dané věci byl nesprávný právní výklad ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl přesvědčen, že zaujatý právní názor správních orgánů postavený toliko na jazykovém znění zákonného ustanovení je přepjatě formalistickým, odhlížejícím od účelu zákonného ustanovení a nereflektujícím konkrétní okolnosti daného případu. Soud má za to, že z jazykového znění ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že k zamítnutí žádosti přistoupí správní orgán mimo jiné tehdy, když cizinec předloží padělané náležitosti; v takovém případě je pak irrelevantní, zdali obsahově odpovídají či neodpovídají skutečnosti. Žalobce sám v žalobě zcela správně základní účel citovaného zákonného ustanovení uvedl, když konstatoval, že jeho účelem je ochrana proti podvodnému jednání žadatelů. Přitom v dané

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

věci to byl bezesporu právě žalobce, kdo se dopustil podvodného jednání vůči správním orgánům, když jim spolu s žádostí doložil padělaný dokument. Soud upozorňuje, že jazykové znění § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zdali v případě předložení padělaných dokumentů žádost zamítnout či nikoliv. Soud shrnuje, že zákon v tomto případě spojuje zamítnutí žádosti s pouhým předložením padělané listiny; předložení dokumentů, které obsahují nepravdivé skutečnosti je dalším, samostatným důvodem pro zamítnutí žádosti. Proto není ani podstatné, zda žadatel následně předloží originální dokument potvrzující jeho bezúhonnost, neboť důvodem pro zamítnutí jeho žádosti nebyla trestní minulost žadatele, nýbrž samotné předložení padělaného dokumentu.

32. Soud shledal odkaz žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2015, č. j. 5 A 22/2011-39, za příléhavý ohledně posouzení úmyslu žadatele předložit padělanou listinu. V tehdy řešeném případě sice skutkově šlo o situaci, kdy žadatelka předložila pozměněnou pojistnou smlouvu, Městský soud v Praze nicméně v tomto dospěl k závěru, že dobrá víra žalobkyně v pravost a platnost smlouvy není rozhodná. A tento závěr lze aplikovat i na nyní řešený případ, kdy není rozhodné, zda si žalobce byl vědom toho, že předkládá, prostřednictvím svého zástupce, kterého si sám zvolil, padělanou listinu. Jak již bylo výše uvedeno, rozhodné je, že k předložení padělané listiny došlo, úmysl žadatele není vyžadován a skutečnost, že se tak stalo prostřednictvím zástupce, rovněž není relevantní, neboť v souladu s § 32 odst. 1 správního řádu žalobci vznikají práva a povinnosti z úkonů, které učinil jeho zástupce (srov. rozsudek Městského soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 6 A 154/2018 – 76).
33. Námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s tvrzením žalobce, že nevěděl o předložení padělané listiny třetí osobou, má soud rovněž za nedůvodnou, jelikož žalovaný se jí podrobně a zcela správně zabýval na stranách 4 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí, na což soud pro stručnost odkazuje.
34. Soud nepřisvědčil ani námitce o nepřiměřeném zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života. Správní orgány rozhodovaly v dané věci podle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které výslovně nevyžaduje, aby byl zohledněn dopad takto vydaného rozhodnutí do cizincova osobního a rodinného života. Závěrům správních orgánů přisvědčuje i obsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, když zásadní argumentace zazněla např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, čj. 4 Azs 7/2017-36 (k dispozici na www.nssoud.cz), kde je konstatováno mj. toto: „*Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou, že správní orgány byly povinny posoudit přiměřenost zásahu rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky podle § 68 téhož zákona, a to na základě čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud v této souvislosti přisvědčil závěru krajského soudu, že při rozhodování o zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce nestanovil správním orgánům výslovnou povinnost posoudit, zda je rozhodnutí přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, tak jako je tomu v případě rozhodování o zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 2 téhož zákona. Takovou povinnost nebylo možné dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců [zvýraznění provedl krajský soud], neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, „[u]stanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“

35. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel zahájil řízení o povolení k trvalému pobytu na základě vlastní žádosti, přičemž podle § 50 odst. 3 správního řádu *„[s]právní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“* V uvedeném typu řízení tak správní orgán zjišťuje okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a zjišťování dalších skutečností je do značné míry závislé na aktivitě účastníka (viz také P. P.) Správní řád s poznámkami a judikaturou. Praha: Leges, 2012, s. 149). Nejvyšší správní soud již v této souvislosti v rozsudku ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 - 30, konstatoval, že *„[...] přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu je z povahy věci mnohem méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění), neboť ve druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65). V posuzované věci jde navíc o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeňého zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na něm, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60).“* Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu by mohlo, v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, nepřiměřeně zasáhnout do stěžovatelova soukromého a rodinného života jen za velmi specifických okolností. Již v rozsudku ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 - 30, totiž Nejvyšší správní soud vysvětlil, že *„[r]ozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odeprání výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. [...] Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být například případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“*
36. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v průběhu správního řízení namítl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Uvedl však jen tolik, že jeho rodiče a bratr žijí v České republice několik let; jsou tu integrováni a na Ukrajině již nemá zázemí. Nic dalšího již neuvedl. Žalovaný se touto námitkou řádně zabýval na stranách 6 – 7 žalobou napadeného rozhodnutí, když poukázal na to, že žalobce a jeho bratr na území České republiky pobývají teprve od roku 2016 na základě víz za účelem strpění pobytu; víza se přitom vztahují k jejich žádostem o trvalé pobyty, do nichž byly shodně doloženy padělané doklady. Odmítl tak tvrzení žalobce o plné integraci jeho rodiny. Zároveň k okolnostem nutnosti vycestování poukázal na to, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

žalobce je plnoletý státní občan Ukrajiny, Ukrajina má s Českou republikou bezvízový styk a žalobci nebyl stanoven zákaz pobytu na území; tudíž žalobce může na území České republiky přicestovat. Žalovaný tedy jednak na uplatněnou námitku žalobce reagoval a taktéž ji řádně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádal.

37. V žalobě žalobce připustil, že on a jeho bratr zde pobývají toliko od roku 2016; nicméně jeho otec pobývá v České republice již od roku 2010 a matka od roku 2015. Soud v dané věci přihlédl k tomu, že žalobci bylo v době podání žádosti 20 let a v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí dovršil již 22 let. S dospíváním člověka je v zásadě spojeno i jeho postupné osamostatnění a pokles jeho bezprostřední závislosti na rodině. V případě žalobce je tedy možno s ohledem na jeho věk a ukončené středoškolské studium dospět k závěru, že je natolik samostatný, že případné odloučení od rodičů spojené se zrušením platnosti jeho povolení k trvalému pobytu nebude mít nepřiměřené dopady do jeho rodinného života. Žalobce přitom neuvedl žádné specifické okolnosti, které by tento závěr zpochybňovaly, respektive neargumentoval v tom směru, že by jeho rodinní příslušníci nesli vzájemné odloučení, hůře, než je obvyklé. To, že rodina špatně snáší vzájemné odloučení, je do jisté míry přirozené (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. května 2020, č. j. 5 Azs 28/2020 – 38). Nad to z již výše zmíněných rozsudků Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soudy zamítly žalobu žalobcova bratra na zrušení správního rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno ani jeho žádosti o trvalý pobyt; čímž soud shledává argumentaci žalobce o tom, že na území České republiky pobývají všichni jeho nejbližší rodinní příslušníci za vyvrácenou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
1. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2021

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu